

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Ondřeje Bartoše a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: V. T. N., narozená X
státní příslušnost Y
bytem Z
zastoupena Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, poštovní schránka
155/SO

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 2. 2021, č. j. MV-192089-6/SO-2020, ve věci
prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 9. 2. 2021, č. j. MV-192089-6/SO-2020 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 15 342 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaná změnila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 9. 10. 2020, č. j. OAM-7263-9/DP-2020. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), z důvodu nesplnění podmínky uvedené v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (předložení dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny). Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnila tak, že žádost se zamítá a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se neprodlužuje, neboť nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a porušení základních zásad správního řízení. Žalobkyně namítala, že žalovaná nevypořádala řádně odvolací námítky.
3. Žalobkyně dále namítala, že žalovaná v odvolacím řízení změnila výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s ohledem na skutečnost, že žalobkyně nedoložila správním orgánem požadované náležitosti; takto lze však postupovat pouze při rozhodnutí v prvním stupni a pouze při nedoložení podkladů, které jsou nutným podkladem pro ověření údajů žádosti. Nedoložení vyúčtování pojistného u OSSZ za účelem posouzení příjmu rodiny tímto nutným podkladem není, neboť správní orgány si jej mohou obstarat samy v rámci součinnosti. Ve spise se nachází jiné podklady umožňující dovodit výši záloh na pojistné u manžela žalobkyně. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na to, že postup správních orgánů je přepjatým formalismem, který je zapovězen judikaturou jak Ústavního soudu, tak Nejvyššího správního soudu.
4. Žalobkyně dále vznesla námítky ve vztahu k přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Správní orgány byly povinny vážit otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně s odkazem na § 174a zákona o pobytu cizinců; tuto otázku však řádně neposoudily.
5. Žalobkyně závěrem navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Shrnutí vyjádření žalované

6. Žalovaná setrvala na tom, že napadené rozhodnutí je zákonné a správné; odmítla námítky žalobce, které se shodují s námitkami odvolacími; žádná nová argumentace v žalobě nezaznívá.
7. Žalovaná navrhla, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud projednal věc při veřejném jednání, které bylo konáno v nepřítomnosti žalované. Žalobkyně setrvala na svém procesním stanovisku a dříve uplatněné argumentaci. Dokazování nebylo prováděno. Krajský soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
9. Žaloba je důvodná.
10. Podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *„[ž]ádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem na území“*.
11. Podle § 44a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *„[d]obu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lze opakovaně prodloužit, a to na dobu stanovenou v § 44 odst. 5“*.
12. Podle § 44a odst. 4 věty páté zákona o pobytu cizinců *„[p]latnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a)“*.
13. Podle § 44 odst. 5 zákona o pobytu cizinců *„[p]ovolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území ministerstvo vydává s platností na dobu potřebnou k dosažení účelu pobytu, nejméně však na dobu 6 měsíců“*.
14. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *„[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit“*.
15. Náležitosti žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, které je cizinec povinen předložit, upravuje § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců. V případě žalobkyně se jednalo o (i) cestovní doklad, (ii) doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, (iii) fotografii, (iv) doklad o tom, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení, případně prokázaných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení, dále (v) doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území.
16. Z předloženého správního spisu plyne, že žalobkyně podala dne 15. 4. 2020 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. K žádosti přiložila kopie vlastních osobních dokladů, výpis z katastru nemovitostí osvědčující, že manžel žalobkyně je vlastníkem bytové jednotky, potvrzení OSSZ Svitavy, že žalobkyně nemá nedoplatek na pojištění na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, potvrzení VZP ČR o neexistenci nedoplateků u manžela žalobkyně, kopie osobních dokladů manžela žalobkyně, oddací list s úředně ověřeným překladem do českého jazyka, doklady o zdravotním pojištění žalobkyně. Dodatečně žalobkyně zaslala potvrzení o neexistenci daňových nedoplateků manžela žalobkyně, platební výměr na daň z příjmů právnických osob manžela žalobkyně. Správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni dne 12. 5. 2020

k odstranění vad žádosti spočívající v předložení dokladu o tom, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců; k tomu jí stanovil lhůtu 60 dnů spolu s poučením o tom, že nedoložení požadovaného bude mít za následek pro žalobkyni nepříznivé rozhodnutí ve věci. Žalobkyně následně správnímu orgánu prvního stupně doložila vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění manžela žalobkyně. Dne 7. 9. 2020 vyzval správní orgán prvního stupně žalobkyni k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a poučil ji o právu na vyjádření se k těmto podkladům. Na to žalobkyně nijak nereagovala. Následně dne 14. 10. 2020 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně zamítl pro to, že žalobkyně přestala splňovat podmínku podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

17. Krajský soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumával napadené rozhodnutí, vycházející ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného přitom v rámci soudního přezkumu posuzoval jako jeden celek (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017 – 37; ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 – 27; ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 101/2016 – 62).
18. Předně ke vznesené námitce nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí krajský soud konstatuje, že tuto námitku neshledal důvodnou. Obecně platí, že přezkoumatelnost je formálně-kvalitativním atributem správního rozhodnutí a je podmínkou pro jeho meritorní přezkum. V projednávané věci krajský soud konstatuje, že rozhodnutí (jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak napadené rozhodnutí žalovaného) jsou srozumitelně odůvodněna – lze z nich seznat, jakými úvahami se správní orgány řídily při hodnocení právních a skutkových otázek, a to v té míře, aby bylo možno rozhodnutí podrobit věcnému přezkumu. Nelze tedy přisvědčit ani námitce, že žalovaná nevypořádala odvolací námitky žalobkyně – tyto námitky vypořádány byly, což ovšem neznamená, že žalovaná věc správně posoudila po právní stránce.
19. Krajský soud neshledává důvodnou námitku žalobkyně, že rozhodnutí, které učinila žalovaná, lze učinit pouze při rozhodnutí v prvním stupni a pouze při nedoložení některých podkladů. Citované ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců cílí na nepředložení dokladů za účelem ověření žádosti. Toto ustanovení zakotvuje odchylku od obecně platící zásady materiální pravdy, vyjádřené v ust. § 3 správního řádu. Tato zásada zavazuje správní orgány k postupu takovému, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro souladu jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (zákonnost, ochrana dobré víry, soulad s veřejným zájmem, rozhodování ve stejných případech shodně). Je zde také zřejmá souvislost s obecnou povahou řízení o žádosti, kde je to především žadatel, od něhož se očekává, že bude prokazovat údaje v žádosti uvedené. Byla-li tedy žalobkyně jako žadatelka v tomto případě obtížena důkazním břemenem stran skutečností uváděných v žádosti, a toto důkazní břemeno podle názoru správních orgánů neunesla, bylo na místě její žádost zamítnout z důvodu ustanoveného v § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z tohoto ohledu pak žalovaný svým rozhodnutím přílehavě korigoval původně nesprávné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jenž učinil neopodstatněný závěr, že žalobkyně *přestala splňovat podmínku* prokazovanou podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Až potud by byl tedy postup žalovaného po formální stránce správný.

20. Co se týče namítaného nepřipustně formalistického postupu, krajský soud musí souhlasit s tím, že postup zejména správního orgánu prvního stupně ve věci žalobkyně byl formalistický. Žalobkyně již k podané žádosti přiložila většinu dokumentů, prokazujících údaje v ní uvedené. Současně si byla vědoma toho, že nedokládá všechny potřebné dokumenty, a k žádosti přiložila průvodní dopis, v němž přislíbila pozdější dodání některých dokumentů a uvedla své kontaktní údaje. Následně dne 7. 5. 2021 – tedy ještě před tím, než ji správní orgán prvního stupně dne 12. 5. 2021 vyzval k doplnění dokumentů – sama aktivně správnímu orgánu doložila další podklady – potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků na jméno manžela, platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za období 2019 na jméno manžela. V návaznosti na výzvu pak dne 20. 5. 2020 doložila ještě vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění na jméno manžela za období 2019 a 1. pololetí 2020. Dne 7. 9. 2020 vyzval správní orgán prvního stupně žalobkyni k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a poučil ji o možnosti vyjádřit se k nim. Žádost žalobkyně následně svým rozhodnutím zamítl pro nedoložení chybějícího vyúčtování OSSZ na jméno manžela.
21. Jak již bylo nastíněno shora, byla to právě žalobkyně, kterou tížilo břemeno tvrzení a břemeno důkazní v řízení o její žádosti; procesní rámec řízení o žádosti přitom předpokládá, že nutné doklady budou předloženy již spolu s žádostí, což je výrazem zásady hospodárnosti správního řízení. Žalobkyně tak neučinila, doklady předkládala postupně, dílem vlastní aktivitou, dílem v reakci na výzvu správního orgánu, na kterou však nedoložila veškeré doklady, které správní orgán požadoval. Formálně vzato správní orgán jistě neměl povinnost žalobkyni vyzývat znovu a opakovaně k dodání téhož podkladu, takový postup mu žádné výslovné ustanovení zákona neukládá a rozhodně nelze činit závěr, že správní orgán je vždy povinen vyzývat žadatele k doložení podkladu, který na první výzvu doložen nebyl – to by bylo v rozporu s již zmíněnou zásadou hospodárnosti. Každou věc je však třeba posuzovat jednotlivě a zohlednit všechny okolnosti daného případu, jak to správním orgánům ukládá § 2 odst. 4 správního řádu. V projednávané věci si krajský soud v této souvislosti – tedy zohledňuje všechny okolnosti daného případu – kladl otázku, nakolik se takový postup slučuje s principem dobré správy a zásadou, že veřejná správa je službou veřejnosti. Žalobkyně poté, co vyvolala správní řízení svou žádostí, nezůstala pasivní, ale se správním orgánem aktivně spolupracovala, sama doložila další podklady, jejichž absence v původní žádosti si byla vědoma, a reagovala i na výzvu správního orgánu prvního stupně, byť ovšem nedoložila přesně ty podklady, které správní orgán požadoval. Následně správní orgán vyzval žalobkyni k seznámení s podklady, kde zvýraznil sdělení, že seznámení s podklady je jejím právem, nikoli povinností. Krajský soud nevidí žádný rozumný důvod k tomu, proč by správní orgán prvního stupně v zaslané korespondenci nemohl uvést jedinou stručnou větu o tom, že mezi podklady pro vydání rozhodnutí mu stále chybí dříve požadované vyúčtování plateb OSSZ na jméno manžela žalobkyně. Taková stručná informace by správní orgán nijak neúměrně nezatížila, nevyvolala by žádné dodatečné finanční ani časové náklady, a naopak žalobkyni by dala možnost reagovat a požadovaný podklad ještě dodatečně doplnit, když bylo evidentní, že jinak žalobkyně vše požadované předložila. Je otázkou, nakolik je za této situace možné žalobkyni přičítat k tíži – jak to činí žalovaná – že svého práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí nevyužila, když právě informace o tom, že se nejedná o povinnost, ale o právo, je jako jediná z přípisu ze dne 7. 9. 2020 zvýrazněna. Lze pochopit, že za daných

okolností bylo pro žalobkyni rozhodnutí o její žádosti překvapivé a krajský soud neshledává postup správního orgánu prvního stupně v souladu se zásadou veřejné správy jako služby veřejnosti a s principem dobré správy.

22. Je zřejmé, že institut zastavení řízení, resp. zamítnutí žádosti pro nedoložení podkladů prokazujících údaje uvedené v žádosti, má své nezastupitelné místo v konstrukci řízení o žádostech ve věcech pobytových oprávnění. Krajský soud je však přesvědčen, že jde o postup v podstatě výjimečný, neboť prolamuje hned několik základních zásad správního řízení. Vzhledem k tomu jistě nebylo záměrem zákonodárce, aby byl tento postup široce aplikován, nýbrž aby jeho použití bylo vyhrazeno případům, kdy je žadatel procesně pasivní, liknavý, nereaguje na výzvy správních orgánů, nebo se dokonce uchyluje k procesním obstrukcím a postup správního řízení tak ztěžuje a maří.
23. Postup správního orgánu prvního stupně byl tedy vzhledem k aktivnímu přístupu žalobkyně ke správnímu řízení a především k dalším okolnostem, kterými jsou osobní a rodinné poměry žalobkyně (jak jsou rozvedeny dále), nepřijatelně formalistický a porušující základní zásady správního řízení. Již to samo o sobě mělo být důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovanou.
24. Jako jednu z odvolacíh a následně i žalobních námitek následně žalobkyně vznesla námitku nepřiměřenosti prvostupňového, resp. napadeného rozhodnutí, když správní orgány byly povinny vážit otázku jejich přiměřenosti ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně s odkazem na § 174a zákona o pobytu cizinců. Krajský soud konstatuje, že i tato námitka je důvodná a správní orgány neposoudily správně přiměřenost svých rozhodnutí zejména ve vztahu k povaze a pevnosti rodinných vztahů žalobkyně.
25. Podle zmíněného § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem [...]“. Podle odst. 3 cit. ust. platí, že „[p]řiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“
26. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) má každý „právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“
27. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte „zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.“
28. Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ustanovení čl. 8 Úmluvy má aplikační přednost před zákonem, resp. je přímo aplikovatelné: otázkou přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života se tak správní orgány musí zabývat vždy bez ohledu na to, zda posouzení přiměřenosti v konkrétním případě výslovně požaduje některé z ustanovení zákona o pobytu cizinců s odkazem na jeho § 174a odst. 3. Namítá-li tedy

cizinec ve správním řízení nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, je správní orgán povinen se s touto námitkou vždy vypořádat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30).

29. V projednávané věci bylo mezi stranami nesporné, že žalobkyně se svým manželem mají tři nezletilé děti ve věku (ke dni vydání napadeného rozhodnutí) 17, 15 a 6 let. Jak žalobkyně uvedla již v podaném odvolání, celá rodina je závislá na podnikání manžela žalobkyně, se kterým mu ona osobně pomáhá a kromě toho se stará o tři nezletilé děti, zatímco manžel se věnuje podnikání. Manžel a děti žalobkyně mají na území ČR trvalý pobyt, děti chodí do českých škol.
30. Závěry správního orgánu prvního stupně, které převzal i žalovaný, jsou zcela nepřiléhavé, kromě jiného proto, že se opírají o skutková zjištění, která nemají oporu ve spisech. Takto správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že děti žalobkyně jsou ve věku, kdy nepotřebují každodenní péči matky a může se o ně postarat jejich otec. K možnostem otce v tomto směru se však ve správním spise nenachází žádný podklad a závěr správního orgánu prvního stupně tak ve spise nemá oporu. Přesto žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí tento závěr přejala, byť v poněkud mírnější podobě, konstatujíc, že nebylo prokázáno (i ve vztahu k podnikání manžela žalobkyně), že by se manžel žalobkyně nemohl o děti postarat. Podobný závěr naznačila žalovaná i ve vztahu k širšímu příbuzenstvu žalobkyně a dětí a stejně tak i ve vztahu k těmto jiným příbuzným nemají jakékoli závěry oporu ve spise. V zásadě pouze těmito argumenty odůvodnily správní orgány přiměřenost rozhodnutí vedoucího ve svém důsledku k oddělení žalobkyně jako matky od jejích nezletilých dětí a k tomu, že děti přijdou o soustavnou péči matky (styk dětí s matkou je přitom věc zcela odlišná).
31. Krajský soud považuje za zcela nedostačující argumentaci tím, že péči zajistí otec, jehož reálná možnost v tomto směru je pochybná vzhledem k tomu, že otcovo podnikání je – jak o tom svědčí podklady shromážděné ve správním spise – stěžejním zdrojem obživy rodiny. Takovou argumentaci by snad bylo možno přijmout ve vztahu ke starším, byť stále nezletilým dětem, nikoli však již ve vztahu k nejmladšímu, teprve šestiletému dítěti.
32. Samozřejmě je třeba mít na zřeteli, že přiměřenost je třeba posuzovat ve vztahu k důvodům, pro které žalobkyni pobytové oprávnění nebylo prodlouženo, když se v projednávané věci jednalo o důvody ryze formální (nepředložení požadovaného dokumentu). Je samozřejmé, že jinak by přiměřenost rozhodnutí byla posuzována například v situaci, kdy by se prokázala existence zákonných důvodů přímo vylučujících prodloužení pobytového oprávnění; taková situace však v projednávané věci nenastala.
33. Naopak žalobkyně v odvolacím řízení doložila i podklad, jehož nedoložení bylo důvodem zamítnutí žádosti správním orgánem prvního stupně. Z tohoto důvodu bylo s ohledem na přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a s ohledem na nutnost vážit zájmy jejích nezletilých dětí namíste prolomení zásady koncentrace řízení, vyjádřené v § 82 odst. 4 správního řádu – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020-41: „[z] judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být v případech týkajících se dětí vykládán zejména s ohledem na Úmluvu o právech dítěte a že veškerá rozhodnutí týkající se dětí tak musí v první řadě zohledňovat jejich nejlepší zájmy (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 7.

2010 ve věci č. 41615/07 – Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku). Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelkou, že nejlepší zájem dítěte je způsobilý prolomit zásadu koncentrace správního řízení, pokud však z obsahu správního spisu je zřejmé, že nic nebrání tomu, aby stěžovatelce bylo vydáno nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny po podání žádosti na zastupitelském úřadu v zemi původu. Nebrání-li nic vydání nového povolení, pak trvání na tom, aby stěžovatelka za takového stavu opustila území České republiky a přerušila tak kontakt s jedním z rodičů a školní docházku jen pro to, aby podala novou žádost, postrádá racionální opodstatnění.“

34. Krajský soud uzavírá, že vzhledem k individuálním okolnostem projednávané věci by rozhodnutí o zamítnutí žádosti zasáhlo nepřiměřeně do práv žalobkyně na soukromý a rodinný život; je tedy nutné dát přednost ochraně těchto základních práv a umožnit žalobkyni prokázat údaje uvedené v její žádosti i v odvolacím řízení.

V. Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná, a podle § 78 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutí žalované pro nezákonnost zrušil. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované. Podle § 78 odst. 5 je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.
36. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení proti žalované. Náklady v projednávané věci představuje především zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Žalobkyně byla v řízení zastoupena advokátem, náleží jí proto náhrada nákladů právního zastoupení, sestávající z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání před soudem) a paušální náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 6 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a), d) g), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif). Náhrady za promeškaný čas na cestě a náhrady za cestovné se právní zástupce žalobkyně před soudem výslovně vzdal. Protože je advokát plátcem DPH, náleží mu náhrada za tuto daň (2 142 Kč). Celkem tak byla žalobkyni přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. Platební místo bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., přiměřená lhůta k splnění povinnosti uložená bodem II. výroku pak v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Náklady řízení žalobkyně představuje ještě zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě; s tímto návrhem však žalobkyně nebyla úspěšná, proto jí soud náhradu za tento soudní poplatek nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 13. října 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu